17/06/2020

Στη μνήμη του δολοφονηθέντος από τη νεοναζιστική οργάνωση NSU

/ Επικαιρότητα

Στις 15 Ιουνίου 2005, δολοφονήθηκε εν ψυχρώ μέσα στο κατάστημά του στη συνοικία Westend Μονάχου, από τη νεοναζιστική οργάνωση NSU, ο συμπατριώτης μας Θεόδωρος Βουλγαρίδης.

Όπως είναι γνωστό η δολοφονία του αποδόθηκε (από το 2005 μέχρι το 2011) από τις ανακριτικές αρχές και τα ΜΜΕ σε εμπλοκή του μακαρίτη με τον υπόκοσμο και τη μαφία. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να υπάρξει μια οδυνηρή οδύσσεια για όλους τους συγγενείς του μακαρίτη, με αποτέλεσμα την απομόνωσή τους από γνωστούς και φίλους και την ηθική και οικονομική καταστροφή τους. **Το 2011 αποκαλύφθηκε μετά από ένα τυχαίο περιστατικό ότι οι εν Μονάχω δολοφονίες του Θεοδώρου Βουλγαρίδη (2005), του τουρκικής καταγωγής Habil Kilic (2001) ήταν σατανικό έργο των νεοναζιστών.**

Με αφορμή τη 15η μαύρη επέτειο Έλληνες και Βαυαροί τέλεσαν στις 15.6.20 μια Ημέρα Μνήμης με σκοπό την τιμή και μνήμη στον αδικοχαμένο συμπατριώτης μας Θεόδωρο και τον Habil Kilic, αλλά και τη δημόσια διακήρυξη ότι ο νεοναζισμός και η τρομοκρατία δεν έχουν θέση στη κοινωνία μας.

Την Ημέρα Μνήμης διοργάνωσε η πολιτιστική Επιτροπή „Το Westend έχει πρόσωπο“ σε συνεργασία με την Ιερά Μητρόπολη Γερμανίας, την Ευαγγελική Ενορία, στην οποία στεγάζεται και η ελληνορθόδοξη Ενορία του Αγίου Γεωργίου, τη ρωμαιοκαθολική Αρχιεπισκοπή Μονάχου και Φράισινγκ, το Κέντρο Μεταναστών στο Ελληνικό Σπίτι Βέστεντ και τους καλλιτέχνες Wolfgang Gebhard, Helga Seewann και Manuela Serafim.

Το πρόγραμμα περιελάμβανε κατάθεση στεφάνων στον τόπο του εγκλήματος, στο κατάστημα όπου εργαζόνταν και δολοφονήθηκε ο μακαριστός Θεόδωρος και μια καλλιτεχνική εκδήλωση στον ευαγγελικό ναό της περιοχής, στον οποίο λειτουργεί από ετών η Ενορία του Αγίου Γεωργίου, της Ιεράς Μητροπόλεως Γερμανίας.

Στην αναμνηστική πλακέτα που είναι τοποθετημένη στον τόπο του εγκλήματος και στην οποία αναγράφεται το όνομα του Θεοδώρου Βουλγαρίδη και τα ονόματα όλων των θυμάτων της NSU οι συγγενείς του μακαριστού Θεοδώρου, η οικογένεια του αδελφού του Γαβριήλ Βουλγαρίδη τα παιδιά τους και οικογένειες των εξαδέλφων του κατέθεσαν λουλούδια και άναψαν κεριά.

Εκ μέρους του Δήμου Μονάχου κατέθεσαν στεφάνι, η Αντιδήμαρχος κ. Katrin Habenschaden και η πρόεδρος του Δημοτικού Συνοικιακού Συμβουλίου κ. Sibylle Stöhr, καθώς επίσης στεφάνι κατέθεσε και μία βαυαρική αντιφασιστική οργάνωση.

Στην κατάθεση των στεφάνων παρέστησαν επίσης ο εκπρόσωπος της Ιεράς Μητροπόλεως Γερμανίας, Πρωτοπρεσβύτερος Απόστολος Μαλαμούσης, η Γενική Πρόξενος της Ελλάδος στο Μόναχο κ. Παναγιώτα Κωνσταντινοπούλου, η

συντονίστρια της διαρκούς επιτροπής για την αναγνώριση της Γενοκτονίας της ΟΣΕΠΕ κ. Αναστασία Ντικ και άλλοι εκπρόσωποι της κοινωνίας του Μονάχου, μεταξύ αυτών και η Πρόεδρος της Ισραηλιτικής Κοινότητας Μονάχου κ. Charlotte Knobloch.

Μετά την κατάθεση στεφάνων έλαβε χώρα η εκδήλωση στον ευαγγελικό ναό με επιμνημόσυνη δέηση που τέλεσαν ο Αρχιμανδρίτης Γεώργιος Σιώμος και ο Πρωτοπρεσβύτερος Απόστολος Μαλαμούσης. Η Αντιδήμαρχος Μονάχου κ. Katrin Habenschaden και η κουρδικής καταγωγής βουλευτής στο Βαυαρικό Κοινοβούλιο κ. Gülseren Demirel εκφώνησαν πύρινους λόγους ενάντια στον ρατσισμό και στην τρομοκρατία και κατηγόρησαν τις βαυαρικές ανακριτικές αρχές για τον αδέξιο τρόπο και τις αστοχίες τους για τη διελεύκανση της υπόθεσης, όσο και τους βαυαρούς δικαστές για την όλη πορεία και εξέλιξη της δικαστικής διαδικασίας.

Στη συνέχεια ο Πρωτοπρεσβύτερος Απόστολος Μαλαμούσης έκανε μια σύντομη ιστορική αναφορά στη δολοφονία του Θεοδώρου Βουλγαρίδη, όπως τη βίωσε ο ίδιος προσωπικά στις 15 Ιουνίου 2005 και στη ποιμαντική του μέριμνα για την οικογένεια Γαβριήλ Βουλγαρίδη, αδελφού του θύματος. Επίσης αναφέρθηκε και στη δοόφονία του τούρκου Habil Kilic και στην εν γένει συμπαράστασή του και στην οικογένεια αυτή. Το κείμενο της ομιλίας που αναγνώστηκε και στη γερμανική γλώσσα από τον Αρχιμανδρίτη Γεώργιο Σιώμο, έχει ως εξής:

Αγαπητοί προσκεκλημένοι στην Ημέρα Μνήμης.

Επιτρέψτε μου, με αφορμή την επέτειο των 15 χρόνων από τη δολοφονία του Θεοδώρου Βουλγαρίδη, να κάνω μια σύντομη ιστορική αναφορά στα γεγονότα που

τότε έλαβαν χώρα και να σκιαγραφήσω τραυματικές εμπειρίες που έχουν αφήσει σ’όλους τους συγγενείς των θυμάτων της οργάνωσης NSU.

Ήταν 15 Ιουνίου 2005. Ήμουν στο γραφείο μου και έλαβα ένα τηλεφώνημα με το οποίο μου γνωστοποιήθηκε ότι ο Θεόδωρος Βουλγαρίδης δολοφονήθηκε και παρεκλήθηκα να μεταβώ το ταχύτερο δυνατό στον τόπο του εγκλήματος για να διαβάσω τις σχετικές ευχές. Αμέσως πήγα στο τόπο του εγκλήματος, όπου ήταν παρούσα η αστυνομία και η εγκληματολογική υπηρεσία για τη διερεύνηση των αποτυπωμάτων των δολοφόνων. Ενημέρωσα την αστυνομία ότι είμαι ορθόδοξος κληρικός και πρέπει να διαβάσω μια ευχή για το θύμα. Οι αστυνομικοί δέχθηκαν ευχαρίστως να σταματήσουν για λίγο το έργο τους και να διευκολύνουν στο καθήκον μου. Μου υπέδειξαν και το που έπρεπε να μετακινηθώ και να σταθώ για να μη αφανίσω αποτυπώματα των δολοφόνων.

Στο κατάστημα αντίκρυσα το Θεόδωρο πεσμένο στο πάτωμα, μέσα σε λίμνη αίματος και με το πρόσωπο αλλοιωμένο από τις σφαίρες. Μέχρι σήμερα δεν μπορώ να απαλλαγώ απ΄τη φρικτή αυτή εικόνα που χαράχθηκε βαθειά μέσα στη μνήμη μου. Διάβασα τις σχετικές ευχές και κατόπιν πήγα στο σπίτι του αδελφού του θύματος και προσπάθησα να παρηγορήσω, όσο αυτό ήταν δυνατό και για μένα, τους συγγενείς.

Για την οικογένεια άρχισε μία εξαιρετικά δύσκολη περίοδος. Με τις διαφόρους ανακριτικές μεθόδους και τις ατέλειωτες ερωτήσεις έγιναν αποδέκτες υποψιών και υπαινιγμών τόσο από τις ανακριτικές αρχές, όσο και από γνωστούς και φίλους. Για ένα διάστημα μάλιστα θεωρούσαν ότι ο Βουλγαρίδης ήταν μέρος και μέλος του οργανωμένου εγκλήματος. Ακόμη και μέσα στην οικογένεια άρχισε, παράλληλα προς το μεγάλο πένθος, να επικρατεί ένα κλίμα καχυποψίας και αβεβαιότητας.

Όταν η οικογένεια του Γαβριήλ Βουλγαρίδη, του αδελφού του θύματος, και ιδιαίτερα τα παιδιά τους αισθάνθηκαν όλο και περισσότερο κοινωνικά απομονωμένοι και από οικονομικής πλευράς κατεστραμένοι, ωρίμασε στον Γαβριήλ η απόφαση να εγκαταλείψουν τη Γερμανία και να ζήσουν κάπου αλλού. Για το λόγο αυτό επέστρεψαν στην Ελλάδα το 2009, μετά από 37 χρόνια ειρηνικής και άριστα ενσωματωμένης ζωής και εργασίας στη βαυαρική κοινωνία.

Αλλά και εκεί δεν μπόρεσε η οικογένεια να ορθοποδήσει.

Την ίδια τύχη και περιπέτεια έπρεπε να βιώσει 4 χρόνια νωρίτερα, το έτος 2001 και η οικογένεια του Habil Kilic. Έπρεπε κατά τον ίδιο τρόπο να υποστούν την καχυποψία των ανακριτικών αρχών, την κοινωνική απομόνωση και τα παράγωγά τους δηλαδή οικονομική καταστροφή και απάνθρωπες διακρίσεις.

Η χήρα του Habil Kilic, παρέμεινε με τη μικρή σε ηλικία μοναδική κόρης της στο Μόναχο και ζούσαν καθημερινά την εχθρότητα στον επαγγελματικό τομέα και στο σχολικό περιβάλλον.

Όταν τελικά το 2011 αποκαλύφθηκε ότι ο Θεόδωρος Βουλγαρίδης και ο Habil Kilic ήταν θύματα της τρομοκρατικής οργάνωσης NSU, τότε αμέσως ήλθα σε επαφή με τον Γαβριήλ Βουλγαρίδη και του υποσχέθηκα να τον βοηθήσω, όπου θα είθελε.

Ταξίδευσα στη Θεσσαλονίκη, συνάντησα τον Γαβριήλ και κατόπιν πήγα στο χωριό του, όπου με την μητέρα του πήγαμε στο νεκροταφείο του χωριού και διάβασα στον τάφο του Θεόδωρου τις προβλεπόμενες ευχές. Τελικά μπόρεσα στη συζήτηση με τον Γαβριήλ να τον πείσω να επιστρέψει οικογενειακώς στο Μόναχο. Αυτή η συνάντηση και η συζήτηση ήταν η απαρχή μιας φιλίας, αλληλεγγύης και ψυχικού δεσμού μεταξύ μας και από τότε αισθάνομαι μέλος της οικογένειας Γαβριήλ Βουλγαρίδη.

Η οικογένεια κατόρθωσε να δημιουργήσει μια καινούργια ζωή στο Μόναχο, με κατοικία και εργασία. Όλα αυτά τα πέτυχε με την ενεργή και υπεύθυνη υποστήριξη της Βαυαρικής Πολιτείας και του Δήμου Μονάχου, στην οποία βοήθησε και η δική μου συμπαράσταση και παρέμβαση. Επιτρέψτε μου στο σημείο αυτό να ευχαριστήσω εγκάρδια τη Βαυαρική Κυβέρνηση και το Δημαρχείο Μονάχου για την πολύτιμη υποστήριξή τους.

Σε μία σύσκεψη στο Βαυαρικό Υπουργείο Εσωτερικών με τον Υπουργό κ. Herrmann και τους συγγενείς των θυμάτων, παρέστην και εγώ, με επιθυμία του Γαβριήλ Βουλγαρίδη. Εκεί γνώρισα από κοντά και την οικογένεια Kilic και συγκινήθηκα βαθειά όταν άκουσα λεπτομέρειες σχετικά με τη μεγάλη ταλαιπωρία τους. Αμέσως τους πρόσφερα και τη δική μου βοήθεια, όπου θα ήθελαν, πράγμα που η οικογένεια αποδέχθηκε ευχαρίστως. Στο επόμενο διάστημα συνόδευσα και την οικογένεια Kilic σε υποθέσεις της στις βαυαρικές κοινωνικές υπηρεσίες.

Από την ημέρα αυτή και μετά αναπτύχθηκε μεταξύ εμού και της οικογένειας Kilic μια εγκάρδια φιλία και αλληλοεκτίμηση που συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Ευχαριστώ θερμά την οικογένεια Kilic για τη μεγάλη εμπιστοσύνη της στο πρόσωπό μου.

Αυτό που παραμένει στους συγγενείς των θυμάτων, μετά την διελεύκανση των

φόνων, είναι μια απογοήτευση για τον τρόπο εργασίας των δικαστηρίων, των υπηρεσιών και γενικά της όλης δικαστικής διαδικασίας. Επίσης εκφράστηκε και από τις οικογένειες όλων των θυμάτων σ'όλη τη Γερμανία η επιθυμία να ιδρύσουν ένα είδος δικαστηρίου, Tribunal όπως οι ίδιοι το χαρακτήρισαν, για να διερευνήσουν σε βάθος μερικές πτυχές της δικαστικής διαδικασίας.

Ο θάνατος του Θεόδωρου Βουλγαρίδη και του Habil Kilic άφησε σημάδια σε πολλές μορφές και παραμέτρους της δημόσιας ζωής.

Εξ επόψεως πολιτιστικής το θεατρικό έργο της Christine Umpfenbach με τον τίτλο „Αποφάσεις" εξετάζει από νομικής πλευράς και τις δύο περιπτώσεις Βουλγαρίδη και Kilic και εστιάζει τα δραματικά γεγονότα στους συγγενείς των θυμάτων. Επίσης και η ελληνογερμανική θεατρική παράσταση του Μιλτιάδη Ούλιου „Γιατί έπρεπε ο Theo να πεθάνει;" αναφέρεται στις τραυματικές εμπειρίες των συγγενών και αντικατοπτρίζουν το ρατσισμό στη κοινωνία μας.

Για το λόγο αυτό θεωρώ ως λίαν εύστοχο τον τίτλο „Είμαι: Θεόδωρος Βουλγαρίδης" που έθεσε στο καλλιτεχνικό του έργο που βλέπουμε σήμερα, ο κ. Wolfgang Gebhard. Με τις δολοφονίες των νεοναζιστών της NSU δεν καταστράφηκαν μόνο ζωές μερικών ανθρώπων, αλλά οι δολοφονίες ήταν μια επίθεση ενάντια σε όλες τις δημοκρατικές αξίες που μας συνέχουν και οι οποίες είναι πολύτιμες για μια αρμονική συμβίωση με βάση τους βασικούς κανόνες της ελευθερίας. Από τη σκοπιά αυτή είμαστε όλοι μας θύματα, είμαστε παθόντες και συμπάσχοντες από τις δολοφονίες. Είμαστε όλοι μας Βουλγαρίδης και Kilic.

Επιτρέψτε μου, τελειώνοντας, να καταθέσω σ'όλους μας το ερώτημα, το κατά πόσο και σε ποιά διάσταση και βάθος έχει εδραιωθεί και εξαπλωθεί ο ρατσισμός στη κοινωνία μας.

Τις τελευταίες εβδομάδες αυτό το ερώτημα απασχόλησε και συγκλόνισε, όχι μόνο τη Γερμανία, άλλά και άλλες χώρες και κοινωνίες. Υπάρχει ο κίνδυνος όλοι μας να γίνουμε θύματα τέτοιων εγκληματικών πράξεων. Για το λόγο αυτό πρέπει να σταθούμε δυναμικά ο ένας δίπλα στον άλλο, να αλληλουποστηριχθούμε, να αντικρούσουμε κάθε είδους νεοναζιστικές ιδέες και πράξεις και να καλλιεργούμε συνεχώς την αλληλεγγύη, την αποδοχή των άλλων και την ενσωμάτωση, ώστε ποτέ ποια να μη συμβεί κάτι παρόμοιο, όπως με τα δύο θύματα και με τις οικογένειές τους.

Αυτές οι σκέψεις προσδίδουν τη σημερινή εκδήλωσή μας μια ιδιαίτερη σημασία. Δεν πρέπει να ξεχνούμε στο μέλλον το τι συνέβη, να μη αδιαφορήσουμε, αλλά να θέσουμε τον δάκτυλό μα στο τύπο των ήλων και να προσπαθήσουμε με όλες τις δυνάμεις μας να θεραπεύσουμε το κακό.

Σας ευχαριστώ.

Ακολούθως ο καλλιτέχνης κ. Wolfgang Gebhard προέβη στην προβολή διαφανειών με τα πρόσωπα και τα ονόματα χιλίων περίπου κατοίκων της πόλης Μονάχου και με τον τίτλο „ΕΙΜΑΙ: ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ“ Με τον τρόπο αυτό ήθελε να καταδείξει ότι οι δολοφονίες των νεοναζιστών δεν περιορίζονται μόνο στα πρόσωπα Βουλγαρίδη και Kilic και των άλλων οκτώ θυμάτων της NSU, αλλά είναι ένα γεγονός που αφορά όλους τους πολίτες.

Η χορογράφος κ. Helga Seewann παρουσίασε με βίντεο ένα „Πένθιμο Χορό“ που είχε εμπνευστεί και παρουσιάσει η ίδια στο Μόναχο το 2014, αφιερωμένο τότε στη μνήμη του Θεοδώρου Βουλγαρίδη, με ανατολική μουσική υπόκρουση και θαυμάσια χορευτική επιδεξιότητα. Η όλη μουσικοχορευτική παρουσίαση θύμιζε αρχαίες τραγωδίες. Την παρουσίαση και την ερμηνεία του πένθιμου χορού ανέπτυξε ο εντεταλμένος για τέχνη και πολιτισμό της ρωμαιοκαθολικής Αρχιεπισκοπής Μονάχου, κ. Δρ. Ulrich Schäfert.

Η ελληνογερμανίδα μουσικοσυνθέτης κ. Manuela Serafim παρουσίασε με τη θαυμάσια φωνή της δύο τραγούδια στα ελληνικά και γερμανικά, που έγραψε ειδικά για τη θλιβερή αυτή επέτειο.

Η Ημέρα Μνήμης τελείωσε με διαχριστιανική και διαθρησκειακή συμβολή ενάντια στον ρατσισμό και την τρομοκρατία. Ο Αρχιμανδρίτης Γεώργιος Σιώμος, ιερατικώς προϊστάμενος της Ενορίας Αγίων Πάντων Μονάχου, ανέπτυξε τη θεώρηση του προβλήματος από πλευράς ορθοδόξου εκκλησιολογίας, ενώ ο εκπρόσωπος της τοπικής ρωμαιοκαθολικής ενορίας κ. Franz Huber και ο ευαγγελικός πάστορας Bernd Berger αναφέρθηκαν στο θέμα αυτό με βάση την θεολογία των εκκλησιών των. Ενδιαφέρουσα ήταν η θεματική συμβολή του εκπροσώπου της Εβραϊκής Κοινότητας Μονάχου, Ραββίνου κ. Steven Lagnas και του ιμάμη Benjamin Idriz, από το Ισλαμικό Φόρουμ Μονάχου. Στο τέλος όλοι οι παρόντες στο ναό ανέγνωσαν το ακόλουθο τμήμα από την Προσευχή της Ειρήνης των Ηνωμένων Εθνών. (ελεύθερη μετάφραση):

„Η γη μας είναι μόνο ένα μικρό αστέρι στον κόσμο. Σε μας εναπόκειται να κάνουμε απ' αυτό ένα πλανήτη, όπου τα δημιουργήματά του δεν θα βασανίζονται από πολέμους, πείνα και φόβο, και δεν θα διχάζονται με άσκοπο διαχωρισμό εξ αιτίας της φυλετικής καταγωγής, του χρώματος του σώματος ή του πολιτιστικού προσανατολισμού. Δώσε μας Θεέ θάρρος και προνοητικότητα, να αρχίσουμε από σήμερα με το έργο αυτό για να μπορούν τα παιδιά μας και τα παιδιά των παιδιών μας να φέρουν με υπερηφάνει το όνομα ΑΝΘΡΩΠΟΣ".

Λόγω της κρίσης του κορωνοΐού και των σχετικών διατάξεων της βαυαρικής Πολιτείας, επετράπη μόνο σε μικρό αριθμό προσκεκλημένων να λάβουν μέρος στην εκδήλωση. Για το λόγο αυτό οι οργανωτές έκαναν χρήση και της διαδικτυακής αναμετάδοσης, η οποία μετέφερε απανταχού της γης την Ημέρα Μνήμης για τα θύματα του νεοναζισμού.

Η βαυαρική τηλεόραση κάλυψε την εκδήλωση με μαγνητοσκόπηση, ρεπορτάζ και συνεντεύξεις μελών της οργανωτικής επιτροπής και των καλλιτεχνών, ενώ η μεγάλης κυκλοφορίας εφημερίδα Süddeutsche Zeitung προέβη σε δύο εκτενείς δημοσιεύσεις σχετικά με την εκδήλωση. Επίσης το βαυαρικό ραδιόφωνο Lora, με τον διευθυντή της σύνταξης του ελληνικού προγράμματος, κ. Κωνσταντίνο Γιαννακάκο, αφιέρωσε ειδική εκπομπή στα γερμανικά για ενημέρωση της βαυαρικής κοινωνίας. Ο κ. Γιαννακάκος ήταν επίσης, ως υπεύθυνος του Κέντρου Μετανάστευσης στο Ελληνικό Σπίτι Μονάχου, συνδιοργανωτής της Ημέρας Μνήμης.

Πρωτοπρεσβύτερος Απόστολος Μαλαμούσης

Φωτογραφίες: Βασίλειος Αδημούδης